

Pensar en el país, pensar en els ajuntaments

Seria bo que els nostres polítics, desprenent-se una mica dels tics que han delimitat i, en certa manera, segrestat el debat en els últims mesos, ens parlen del que volen fer al nostre ajuntament, al nostre país. Tenim dret a saber-ho, perquè volem decidir sense interferències alienes.

El 28 de maig ja és ací. Totes les forces polítiques tenen enllestits els esbòrgans, els programes, i els candidats ja han iniciat la gira vertiginosa que en quinze dies els portarà a tots els racons del país. Són, en certa manera, unes eleccions apassionants, on alguns duels permeten augurar una intensa disputa que esperem que serveixca per enriquir el discurs de la nostra classe política. Són també, però, unes eleccions que tenen lloc en un moment en què la política espanyola passa per un moment delicat, un moment de crisi, i com a tal, un moment d'inevitable crispació. Una crispació de la qual els Països Catalans n'han quedat bastant al marge —excepte algun exabrupte lamentable sorgit de les filials casolanes de la caverna estatal—, però tot i aquesta distància, ha estat inevitable una certa *espanyolització* del debat polític, dels referents de discussió i fins i tot de les dinàmiques. La política a casa nostra ha esdevingut una mica més dependent, tant al País Valencià, com al Principat i a les Illes Balears. A la Catalunya Nord, ja hi ha hagut unes eleccions, les presidencials franceses, però al mes de juny també hi ha municipals, i a Perpinyà, Joan-Pau Alduy es juga la continuïtat.

Són, de nord a sud, unes eleccions importants. En primer lloc, perquè tenim unes municipals. Hem d'escollir els qui ens representaran en els nostres ajuntaments respectius, que són les institucions democràtiques que tenim més a prop com a ciutadans i on és més possible, almenys això hauria de ser, la nostra participació. Són, això segur, les més pròximes i també les que marquen d'una manera més determinant la nostra quotidianitat i el nostre benestar. Cal, doncs, exigir quines propostes ens ofereixen per als nostres ajuntaments, quins programes de govern es volen dur a terme. I cal, també, votar pensant en els nostres ajuntaments. En el model de poble, vila o ciutat que volem. Les escombraries ens les recull el municipi, el carrer ens l'asfalta l'ajuntament i l'IBI també ens el cobra el consistori. És la política de cada dia.

Tenim també unes eleccions autonòmiques, en aquest cas al País Valencià i a les Illes. Són també unes eleccions importants. Decidim quin model de país volem. No decidim l'estabilitat de la política estatal, o el relleu

d'una etapa. Decidim en quina llengua volem l'ensenyament, quin model de política urbanística volem per a casa nostra o quina ha de ser la política en relació amb el nostre entorn natural. Són coses prou importants per no regalar el vot en funció d'altres coordenades, segurament legítimes, però secundàries. En el cas de les eleccions autonòmiques, hi ha, però, una altra qüestió de fons. Els milers de persones que es van manifestar a Palma de Mallorca o les desenes de milers que ho van fer pels carrers de València el passat 6 de maig, així ho demostren. Hi ha un argument més per pensar en el país el dia 28 de maig. Hi ha uns mínims a defensar, unes conquestes que no poden anar enrere i que cal mantenir com siga. Les forces polítiques il·lenques i valencianes, totes, s'han de posicionar i decidir si respecten aquests mínims que una part important de la societat civil exigeix que es respecten. La gent ha parlat, ara han de parlar les forces polítiques.

El 28 de maig és un dia important. Ja ho hem dit. Seria bo que els nostres polítics, desprenent-se una mica dels tics que han delimitat i, en certa manera, segrestat el debat en els últims mesos, ens parlen del que volen fer al nostre ajuntament, al nostre país. Tenim dret a saber-ho, perquè volem decidir sense interferències alienes. O amb les mínimes possibles. El país s'ho mereix, i els nostres ajuntaments també.